

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Dariusz Kala (sprawozdawca)

SSN Michał Laskowski

w sprawie **K. K.** skazanego za czyn z art. 258 § 3 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 9 października 2025 r.,
zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 2025 r., sygn. akt II KO 120/25, o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 6 października 2023 r., uzupełnionym pismami z dnia 2 listopada 2023 r., z dnia 27 marca 2024 r. oraz z dnia 17 czerwca 2025 r. K. K. wniósł o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 18 lutego 2021 r., sygn. akt II AKa 91/20, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 12 listopada 2019 r., sygn. akt II K 33/18.

Pismem z dnia 16 lipca 2025 r. obrońca skazanego adwokat D. C. poinformował Sąd Najwyższy, że „popiera w całości wniosek skazanego o wznowienie postępowania, argumentację i podstawę przyjmuje jako własną”. W piśmie tym podniósł również, że zasiadające w składach sądów orzekających w tej

sprawie, sędzia X. Y. oraz sędzia X.1 Y.1, zostały powołane na swój urząd na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym w ustawie z dnia 8 grudnia 2017 r. (Dz. U. z 2018 r., poz. 3), co powoduje, że w przedmiotowym postępowaniu zaistniały uchybienia stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., które sąd wznowieniowy powinien brać pod uwagę z urzędu.

Postanowieniem z dnia 6 sierpnia 2025 r., sygn. akt II KO 120/25, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania z powodu jego oczywistej bezzasadności.

Od powyższego postanowienia, w ustawowym terminie, skazany wywiódł zażalenie (uzupełnione następnie pismem z dnia 19 sierpnia 2025 r.). Podniósł zarzut nieodniesienia się do opisanej przez niego okoliczności, iż w składzie orzekającym zasiadała sędzia X.1 Y.1 powołana na swój urząd na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. Zarzucił również, że Sąd Najwyższy nie odniósł się do argumentów podniesionych w piśmie jego obrońcy. W konkluzji, powołując się na treść art. 542 § 3 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o wznowienie postępowania i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Sądowi Apelacyjnemu w Lublinie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne.

Na wstępie należy wskazać, że wznowienie postępowania z powodu zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 k.p.k. może nastąpić wyłącznie z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.). Decyzja procesowa o braku podstaw do wznowienia postępowania z urzędu może przybrać formę zarządzenia, na które nie przysługuje zażalenie. W związku jednak z tym, że w przedmiotowej sprawie wnioskodawca ww. podstawę wznowieniową wymienił w piśmie, w którym wskazał i inne przyczyny, które w jego ocenie uzasadniały wznowienie postępowania, Sąd Najwyższy łącznie odniósł się do wszystkich z nich, wydając – w trybie art. 545 § 3 k.p.k. - postanowienie o odmowie przyjęcia wniosku z powodu jego oczywistej bezzasadności. Postanowienie to jest orzeczeniem zaskarżalnym.

Odnosząc się do treści powyższego zażalenia należy przede wszystkim wskazać, że skarżący poruszył w nim wyłącznie kwestię niewłaściwej obsady sądu.

Nie zakwestionował natomiast sposobu, w jaki sąd wznowieniowy ustosunkował się do pozostałych, wyeksponowanych we wniosku przyczyn, które skarżący potraktował jako uzasadniające wznowienie postępowania. Ta okoliczność zwalnia Sąd Najwyższy od szczegółowego analizowania tej kwestii.

Jeśli chodzi natomiast o kwestie związane z niewłaściwą obsadą sądu to należy wskazać, że już z uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I - 4110-1/20, do której odwołał się skarżący (a także jego obrońca w piśmie z dnia 16 lipca 2025 r.) wynika, że brak jest podstaw do twierdzenia, iż każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po dniu 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu niezawisłości i bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Wskazana bezwzględna przyczyna odwoławcza, zgodnie z treścią powołanej uchwały, zachodzi wyłącznie wtedy, gdy wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. W powyższym kontekście należy także przypomnieć, że Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22, odnosząc się do ww. uchwały połączonych Izb również wskazał, że brak jest podstaw do przyjęcia *a priori*, iż każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r. nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Oznacza to, że w świetle ww. uchwał, dla wykazania zaistnienia w konkretnej sprawie stanu określanego mianem „nienależytej obsady sądu” nie wystarczy odwołać się do instytucjonalnej nieprawidłowości powoływania sędziów na podstawie procedury konkursowej z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa w składzie ustanowionym ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. (Dz. U. 2018, poz. 3). Konieczne jest bowiem wykazanie *in concreto*, że sędzia nie gwarantował chociażby minimalnego

standardu bezstronności i niezawisłości. To zaś należy uczynić odwołując się do testu, którego elementy zostały opisane w obu ww. uchwałach Sądu Najwyższego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 sierpnia 2022 r., II KK 85/22, zob. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2022 r., III KK 216/22, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2022 r., sygn. akt V KK 171/22). Tego rodzaju okoliczności ani wnioskodawca ani jego obrońca nie wskazali. Nie stwierdził ich również Sąd Najwyższy, który wydał zaskarżone postanowienie, czemu dał wyraz w uzasadnieniu swojego orzeczenia. Okoliczności tych nie ustalił także Sąd Najwyższy w niniejszym składzie. Na marginesie należy zauważyć, że analiza orzeczeń Sądu Najwyższego wskazuje, iż organ ten oddalał jako oczywiście bezzasadne kasacje wywiedzione od orzeczeń wydanych przez sąd, w składzie którego zasiadała SSA X.1 Y.1. Powyższe wskazuje, że w przedmiotowych sprawach nie uznawano, by eksponowana przez skarżącego okoliczność skutkowała zaistnieniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2024 r., II KK 574/23, z dnia 11 maja 2023 r., sygn. akt II KK 12/23 oraz z dnia 30 czerwca 2022 r., II KK 254/22).

Wbrew też temu, co twierdzi skarżący, Sąd Najwyższy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia odniósł się do kwestii poruszonych w piśmie obrońcy z dnia 16 lipca 2025 r., które (poza ogólną wzmianką o poparciu wniosku o wznowienie sporządzonego przez skazanego) ograniczały się jedynie do zwracania uwagi na instytucjonalną nieprawidłowość powołania sędziów na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. Co więcej, nawet w tym ogólnym wywodzie obrońcy wystąpiły nieścisłości. Wbrew bowiem temu co w nim wskazano, sędzia X. Y. nie została powołana na swój urząd w ww. trybie. Sędzia ta na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w Radomiu została powołana wszak postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia [...] 2009 r. nr 1130-[...]-09. W przedmiotowej sprawie zaś, w Sądzie Okręgowym, orzekała na podstawie delegacji. Ponadto przywołane przez obrońcę jako „kluczowe” postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2025 r., sygn. akt II KO 89/24, dotyczyło orzeczenia wydanego z udziałem sędziów Sądu Najwyższego, a nie sędziów sądów powszechnych.

Kierując się przywołaną argumentacją, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[r.g.]

Dariusz Kala

Wiesław Kozielowicz

Michał Laskowski